

Zelal

– M.Kemal · 10 Eylül 2010

"İlahi Havaril

Sen söyledin değil mi yerimi

Yoksa nereden bilsinlerdi

Bir meczup hangi âlemde saklardı kalbini.

Saçlarımdan yakaladılar işte

Uzun sulara attılar beni

Mezarından çıkar diye

Harfsiz kitaplara kapattılar."

Zelal

Sana bu mektubu, ikinci bir zamandan

Mavi bir berzah aralığından yazıyorum.

Hatırla ki

Gözlerimden vurmuşsun beni bir zeval vakti

Irmağından bir yudum su

Çerağından bir nebze ateş

Ve bir avuç toprak çalmıştım dağlarından

Sanıyordum ki efsunluydum, yanmazdı ellerim

Sanıyordum ki

Kirpiklerindeki sırattan

Gözlerindeki cehenneme düşmeden geçerim

Aynalardan suretimi siler

Seni sırların

Seni muhayyilemin ufkunu çizen

Sınırların ardından seyrederim.

Ateş içmekti bu biliyorum ,

Azap denizini duasız geçmekti

Perdesizdim çünkü libassız yalın bir aşk...

Görseydin,

Hüznüme bir kapı aralayıp

Yüzümü bir kez görseydin

Parçalanırdı tüm hicabı acziyetimin

Utandırđım, ridasızđım
Derindi yansıdığım sular, korkardım.

Ateşə atılan bir kitabın
Son sahifesiyim şimdi yalnızlığımın bir ucunda
Silinmek üzere yazılarım
Sana, yoksunluđumun en ücra mecranđan gelip
Sözlerimin ardına saklanan mülteci bir sancıyla
Ve bu yürek yangınından geriye kalan
O, en son satırlarla sesleniyorum Zelal .
Sesimi izansız bir öfkeye hapsedtiđini, dinlemeyeceđini
Bu ilticanın bedelini
Bana, o duvarları konuşturan suskunluğunla
Ödeteceđini bile bile sesleniyorum.

Senden sevmeni istemediđim gibi
Mukadderat bu
Sevdiđim için affetmeni de beklemiyorum.
Say ki uzaklarda bir ırmaktım denizini özleyen
Toprağımı bırakıp avucuna aktım
Say ki inşiraha susayan dua ,
Azabı unutan gúnahtım
Korkumu nisyanda bıraktım.
Affetme Zelal
Seni aşkla, aşkı seninle aldattım, affetme sakın.